

Otthonról írják

Pap József

Megdöglött szegény Muki.
A here vagy a szántás ártott meg neki.
(Megmondta az állatorvos: nem való
munkára többé — adjuk el szaláminak.)
Megdöglött szegény Muki.
Sajnáltuk eladni szaláminak.
Egy évig gondoztuk, kiméltük szegényt.
Most kimentünk vele heréért
meg a mezsgyét kiigazítani.
Az utolsó fordulónál esett össze.
(Megmondta az állatorvos: nem való
munkára többé — adjuk el szaláminak.)
Pedig jó volt ránézni is:
a nyári jászol előtt
kapart, dobogott a patáival,
csak nagy ritkán kehegett már,
s fénylett a kerek tompora!
Az állatorvos azt mondta,
megtett mindent, amit lehetett —
belenyomott három inekciót,
a gyomrát is kimosta.
Kétezren fölül volt a számla.
De megdöglött szegény.
Nem való volt munkára többé
és sajnáltuk eladni szaláminak.

Legénysirató

Pap József

Fénylő egérről sok mindent leszedett
Először is azt az egyetlen Napot
Akivel százszor szembenézett
Mikor még ő volt a legszebb napraforgó
Azóta többnyire lesüti a szemét
S a kocsikulácsról ostorral suhint
A nyíló pipacsokra
A kedve almafavirág
S harapnivaló alma lehetne
De sosem hagyják fúratlan a hernyók
Kánikulában a kiadós eső
Télen a hízó vastag hasaalja
Ilyesfélék az álmai
Néhanapján ölné vagy ölelné
Mert nőstény-illat csapja meg az orrát
Pedig csak
Anizsbokrok
Estikék
Meg tubarózsák
Guggolnak a kunyhója köré
Szőlőéréskor
Kurjongat és dalol
A madaraknak
Legtöbbször mégis zsémbelődik
Es a szemében vasvilla villog
Csépléskor is így volt
Amikor a pelyvahordó lányok
Belemosták lábukat
Az itatóvályúba.